

go & effigies in plana superficie descripta. Ut ergo sponsa ostendat, quanta sit Dei Genitricis nobilitas ab Abrahamitico semine in tantam proneptim derivata, totam caeli rationem, omnes duodecim caelestium signorum imagines, in Virgine exactissime descriptas haberi autumat: totidem enim sunt Abrahamiticæ profapiae stemmata, neque alia quam duodecim signa Zodiaci. Quia verò Deipara Maria ad eam sublimata est nobilitatem, quâ nulla major, propterea quòd in suis visceribus Deum hominem genitura esset, idè ejus cingulum seu Zona (quæ ventris est ornamentum) duodecim illis signis caelestibus exornata dicitur, tametsi alias, duodecim his nobilitatis insignibus regium illius caput splendè præcingatur.

A sole justitia Christi sic præcipua Maria nobilitas.

1286 Tertio, amicta sole inspecta est magna Dei Mater. Sole, inquam, qui, quantumvis ardentissimus, non lunam, non stellas obcuret, sed eas potius reddat fulgentiores. Ecce tibi unde tota Progenitorum Deiparæ, & ipsius Deiparæ nobilitas, tanquam ex pellucido fonte dimanet, & effluat, nempe: à sole justitiæ, à corporato Deo, à Christo Jesu, æternæ lucis candore, tantorum Parentum prole: Sole enim Virginem ambiente, Christum ejus filium designari, Bernardi, & aliorum est communis existimatio. Ob hanc itaque sobolem quotquot præcessere Parentes ab Adamo, illustrissimos esse, ac nobilissimos, certum sit; uti sapienter aiebat Sanctus Bernardinus Senensis supra memoratus. Signatim de Maria dixit Sanctus Petrus Damianus in Sermone tertio de ejus natiuitate. Beata Maria licet generosa sit Patrum stirpe progenita, ab illo tamen trahit excellentissimam nobilitatis genus, qui de illa est novo nascendi genere procreatus, & per clarissimam sobolem omnem humani stemmatis nobilitatem excedit. Clara proavorum tiulis, sed incomparabiliter clarior generatione prolis. Et sanctus Ildephonus in Sermone tertio de Assumptione: De propagine carnis nulla nobilior Dei Matre refulsit, nulla splendidior eâ processit, quam splendor Paternæ gloriæ divinius illustravit. Hinc est, ut quotquot Mariæ, & Christi progenitores præcesserunt, à Christo tanquam stellæ à Sole, clarâ nobilitate donentur, sed per Mariam, infinitæ cujusdam nobilitatis promptuarium. Et quidem nobilissima esset Deipara absque nobilibus Progenitoribus, ob unam dumtaxat divinam prolem: illorum autem sine Maria, nulla fuisset generis claritas, si tamen claritas, & non magis caligo & horror. Unde bellissimè Bernardus Sermone de verbis Apocalypsis: Dignum planè stellis coronari caput; quod & ipsis longè clarius micans ornet eas potius quam ornetur ab eis.

S. Petrus Damian.

S. Bernar.

SECTIO V.

Nobile Isaia vaticinium de illustrissimis Deiparæ Parentibus, Joachimo & Anna; quod probat etiam sanctam, & impollutam tantæ prolis Conceptionem.

1287 Inter electos Dei, in quibus magna æterni Verbi Mater radices misit, summum tenent locum, utpote Mariæ proximiores, Joachimus, & Anna, sanctissimi conjuges, & fortunatissimi Virginis Parentes & corporati Dei Avi, ex Regia Davidis stirpe ex-

orti: de quibus multa multi, atque de utroque conjugè multa apud Castrum in Historia ejusdem Deiparæ, capite primo, Suarium tomo secundo in tertia parte, disputatione secunda, Sectione tertia, Barradium tomo primo, libro quinto, capite trigésimo, & multos alios, quos intactos tibi relinquo. Vide superius dicta à numero 495. Illud unum hic accuratè inquiri; sine in sacris Scripturis nobile aliquod vaticinium de prælustribus Mariæ Parentibus Joachimo, & Anna, deque sancta & impolluta ipsorum prole, à qua illi sanctitate & nobilitate donentur? Meditabundus hærebam; cum ecce mihi occurrit caput Isaia sextum: ubi Deus describitur in augusto empyreæ majestatis folio, Seraphinorum servitio gloriosus, & nebularum splendidâ caligine reverendus, cujus gloria totam implevit terram, interim Seraphinis divinum illud trifagium iterantibus, Sanctus, Sanctus, Sanctus. Hujus certè capitis argumentum, nihil aliud esse multi arbitrantur, quam Christi gloriam, Gentium vocationem, Judæorumque repulsam. Addo etiam, contineri eo capite satis consequenter singularem Parentum Deiparæ, & ipsius Deiparæ commendationem, ut ex dicendis clarebit, dum expendimus & illustramus postremos illius capitis vericulos undecimum, & duodecimum.

1288 Et longè faciet Dominus homines, & multiplicabitur quæ derelicta fuerat in medio terræ. Et adhuc in ea decimatio, & convertetur, & erit in ostensionem, sicut terebinthus, & sicut quercus, quæ expandit ramos suos: semen sanctum erit, quod steterit in ea. Obscura sunt verba, ad quæ multa multi, quæ singulatim recensere operosum esset. Meam solum paucis aperiam intelligentiam, quæ nulli non cordato viro arrideat. In primis, pro illis, Longè faciet Dominus homines, ex Hebræo sic vertas: Prolongabit, protendet, propagabit Dominus hominem illum. Nam Hebræicè pro homines, est vox Haadam numeri singularis; & sæpè in sacra Scriptura sumitur plurale pro singulari, ut observat Ribera noster ad Zachariam capite nono, versu trigésimo septimo, Abacuc capite primo, versu quinto. Ab uno homine plures rectè intellexit Vulgatus; ab uno planè prælustri, atque insigni, ut emphatico articulo demonstratur, illum hominem; illustrem atque insignem virum longâ filiorum sobole conspicuum, quem tum nominabo, cum tam numerosæ familiæ Matrem ostendero. Et quidem eodem sensu accipienda sunt illa verba, longè faciet hominem, quo illud ejusdem Vatis capite vigésimo sexto, versu decimo sexto, Elongasti omnes terminos terræ, id est, propagasti, amplificasti, ut viri explicant docti. Atque hunc sensum mirificè promovet quod sequitur, Et multiplicabitur quæ derelicta fuerat.

1289 Verbum, multiplicabitur, Hebræicè rabas, Vulgatus & LXX. aliàs reddunt, magnificare, nobilitare, honore & auctoritate augere. Pagninus, & Arias Montanus ex Hebræo, Deo tribuunt auctori: & multiplicabit derelictam in medio terræ: magnificabit, nobilitabit, honoribus, & auctoritate augebit. Sensus manifestè constabit ex observatione illius epitheti, derelicta, quod est Isaia familiare ad sterilem, & infœcundam designandam. Isaia capite sexagesimo, versu decimo quinto, Pro eo, quod fuisti derelicta, & odio habita, &

חורבן

Numerus pluralis pro singulari.

Isai. 26. 16.

רב

Derelicta pro sterili & infœcunda.

non

Isa. 60. 15. non eras qui per te transfret, ponam te in superbiam seculorum, gaudium in generationem, & generationem. Et capite sexagesimo secundo, numero quarto. Non vocaberis ultra derelicta, & terra tua non vocabitur amplius desolata; sed vocaberis voluntas mea in ea, & terra tua inhabitata. Derelictam vocat sterilem, desertam, cui opponit inhabitatam, Hebræicè, maritatam; sic enim Vulgatus reddit Isaia quinquesimo quarto, versu primo. Igitur derelicta, in hoc, quem versamus, loco, multiplicabit, magna prole provehet Dominus. Sed & hanc emphatico item articulo notat, illam derelictam. Hebræicè Hagazubah; sicut ejus virum emphasi etiam inlignierat, illum hominem propagabit Dominus, illam derelictam, & sterilem multiplicabit. Illustrem aliquam Matronam, nobilem aliquem virum his nominibus, emphaticisque pronominibus agnoscendos reor; ut ab utroque tota Evangelicæ familiæ nobis mysticè deducta fuisse intelligatur: nam in numerosam Evangelicæ Ecclesiæ prolem vaticinium totum inclinat, quæ in abjectæ locum Synagogæ subrogetur. An igitur insignis ille vir, an nobilissima illa Matrona, Joachimus, & Anna erant beatissimæ Virginis Parentes, Christi Domini Avi, totius Christiani orbis atavi gloriosissimi? Quidni isti? Quivè alii? Contrahant scilicet Hebræi, Hebraizantelque simul caperant frontem: at probabunt Christiani quique Evangelicæ interpretes Evangelicam maximè explicationem. Hi si suffragio faverint, illos refragantes haud curem.

ציון

Joachimus & Anna promittuntur, & commendantur ab Isaia.

Synagoga olim sterilis fecundata in Anna Ecclesiæ præsertim.

צירית עמר

אלה

rem (ut notat Cerda noster ad caput secundum Georgicor. versu 290.) Robur, illicem, pro Castanea; atque hanc in hoc loco intellexit Jonathas Chaldæus, quem quercum omnium reginam Arabes etiam nuncupant. Chaldæo suffragantur Pagninus, Mercerus, & alii. Igitur, ut sententiam Vatis explicem, hanc singularem rerum mutationem in Palæstina observandam, atque pro ostento habendam prædicat; ut quemadmodum terebinthus, & regia quercus Castanea, quæ diu exfucæ, steriles, & infructuosæ fuissent, cum repente repullularint, germinarint, resoruerint, pristinamque comam, ac pulchritudinem recuperaverint, digito solent à viatoribus, aut ab agricolis demonstrari, qui ejusmodi arborum jam vitam, fructusque desperaverant; ita nobilem illum hominem, atque derelictam illam matronam ob diurnam sterilitatem, veluti deplosatos antea, cum in tam illustrem fecerunt repente sese induissent, non minùs insignes fore, quam si terebinthus, ac castanea, quæ post longam siccitatem, atque sterilitatem, pristinum vigorem recepissent.

Terebinthum pro loachimo, castanea pro Anna.

1292 Igitur terebinthi, & castaneæ nominibus ex pristina siccitate, & sterilitate germinantes, Joachimum, & Annam intellexit Vates: Sicut terebinthus, & sicut castanea, quæ extendit ramos suos. Terebinthi ramos, honoris & gratiæ, vocat noster Siracides cap. 24. 22. dum sapientiam seipsam laudantem inducit. Item ramos castaneæ, Germen justitiæ, & plantationem Domini ad glorificandum, vocat Isaia 61. 3. Et vocabuntur in ea fortes justitiæ, plantatio Domini ad glorificandum, & edificabunt deserta à secido, & ruinas antiquas erigent. Eandem vocem elim, quam ibi vertit vulgatus, fortes justitiæ, & LXX. generationes justitiæ, reddit idem vulgatus Isaia 1. 29. Quercus, elim, quæ eandem habent radicem cum alon in hoc loco: ac proinde, juxta Chaldæum vertas, castanea. Apta ergo Symbola sint terebinthus, & castanea, quarum alterâ reliquius honor, & gratia, alterâ gloriosa sanctitas & justitia significetur. Non incommode Joachimus terebintho, non ineptè Anna castaneæ comparata est. Illius rami honoris & gratiæ haud dubiè exitère, hujus coma castaneæ justitiæ, & sanctitatis, & plantatio Domini ad glorificandum; meritò dicatur. Scio his multa addi posse, sed ea mihi reservo.

1293 Hoc tantum observo; ex terebintho manantem liquorem nobilissimum, inter omnia resinarum genera, atque efficacissimum medicamentum, semper antiquis habitum. Lege Plinium libro decimo quarto, capite vigésimo, & libro decimo tertio, capite sexto; Theophrastum libro tertio, capite decimo quinto, & libro decimo tertio, capite sexto, & libro quarto, capite quinto; Galenum libro octavo simplicium, Ballesterum nostrum libro tertio, Hierologiæ capite octavo; Rovillum libro primo Histor. Plantarum, capite decimo septimo. Qui omnes terebinthi lachrymam omnium præstantissimam, atque ordonatissimam commendant, Eam Genesis quadragésimo tertio, v. undecimo, inter alia donaria Josepho in Ægyptum à Jacobo missam legitur. Item capite trigésimo septimo, versu vigésimo quinto mercatus gratiâ ex Galaad convectam. Hanc quippe laudatissimam discu-

Terebinthi liquor nobilissimus ad loachim semem purissimum referitur.

Ierc. 8. 22.

tiendis humoribus, mitigandis doloribus, sanandis vulneribus, constat ex Jeremiae octavo, versu vigesimo secundo. Numquid resina non est in Galaad? &c. & capite 46. versu 11. Ascende in Galaad, & tolle resnam, &c. Vide ibi nostrum Castrum. Hoc posito, Terebinthi nomine, ac symbolo, quæ extensura ramos suos honoris & gratiæ prædicatur ab Isaiâ, sanctum Joachimum, Deiparæ nobilissimum Parentem fuisse expressum, à quo clarissimo atavo tota Christianorum gens, per Christum Dominum Patrem hujus aerei sæculi spirituali generatione esset deducenda, nuper docuimus. Cùm igitur semen illud purissimum, ac defæcatissimum, quod in Deiparæ corpore compactum est, ex sanctissimi Joachimi beatissimo corpore, non sine Numine decum profitemur, quasi ex odoratissima, medicatissimaque terebintho emissam intelligimus communem quamdam humani generis medicinam. Quam non frustra profecto Ægyptus comparat, non frustra adhibeat filia populi mei. Merito quidem sanctus Damascenus cùm in Deiparæ conceptionem diceret Orat. 1. quæ communiter de ejus Nativ. inscribitur, cùm reverà de ejus generatione dicenda esset; in hunc modum exclamat: O beatos Joachimi lumbos, ex quibus fluxit semen prorsus, & semper immaculatum! Græcè est sperma panamomon, σπέρμα παναμωμων: penitus, perpetuo, absque macula, absque macula. En expensam, comatamque terebinthum, ex qua lectissimum humanæ naturæ medicamentum profluxit, Mariæ nimirum purissimum, virgineumque corpusculum. Sed post terebinthum, alteram castaneæ Hieroglyphicam, ostendamus.

S. Damaf.

Quercus regni Symbolum, præsertim castaneæ quercuum Regina.

Regius Anna scetus Deipara inmundis à culpa.

S. Anselm.

Si quid originalis peccati in propagatione Matris Dei Domini mei extitit, propagantium, & non propagatæ prolis fuit. Castaneam attende, cùm de sui generis arbore prodit, totum his-

pidum, & densissimis aculeis indique septum apparet. Intus castanea concipitur, primum quidem in modum lactei liquoris, nihil hispidum, nihil asperum, nihil aliquibus aculeis obnoxium in se habens, aut circa se aliquatenus sentiens. Illic in summa levitate nutritur, fovetur, & alitur, ac formata in sui speciem, & habitudinem, jam adulta, rupto involuero, ab omni spinarum punctione, & horrore liberrima, matura egreditur. Atterde. Si Deus castaneæ contulit, ut infra spinas, & ab spinis remota concipiatur, alatur, & formetur; non potuit dare corpori humano (quod ipse sibi templum, in quo corporaliter habitaret, & de quo in veritate personæ suæ homo perfectus fieret) ut licet inter spinas peccatorum conciperetur, ab ipsis tamen spinarum aculeis omnimodis exors redderetur? Potuit planè, & voluit; si igitur voluit, & fecit. Pulchrè admodum, & ingeniosè Sanctus Pater. Vides jam quam acutè propheticam intenderet aciem Isaias? Vides quale, quantumque foetum hac castaneæ germinatione portenderet? Sed pergo posteriora Isaiæ verba enodaturus, quæ & Virgini Matri, & ejus Parentibus Joachimo & Annæ, non parum splendoris concilient.

1295 Semen sanctum erit, quod steterit in ea. Unumquemque in suo sensu abundare cum Apostolo permittimus; nullum, modò ad contextum aptum improbamus: nos tamen quem concepimus, apurissimis quidem haud inferioriorem, vel ex his verbis comprobabimus. Semen sanctum erit quod extiterit in ea. Hebraicè loco illius orationis, quod extiterit in ea, unica vox est, & sanè fœminea, matsabab; id est, que extiterit; quam neutro genere vel emphaticè dixit vulgatus; nam neutraliter dicimus quod amplificare volumus sanctus vocabitur Filius Dei, Lucae 1. vers. 35. Vel fortè ut semen referret, quod præcellerat. Quasi dicat, Semen illud regium, & augustum, quod ex hac castanea mystica prodierit, sanctum, mundumque probibit. Sed ut Hebraicæ vocis proprietatem rigidè teneamus, cùm ea fœmina sit, fœminam his verbis vel ab ipso semine sanctam; atque ab ipsa conceptione & generatione purissimam prædictam esse, non possumus non intelligere. At enimverò quænam, obsecro, alia fœmina hæc esse possit in ipso suæ conceptionis semine munda, sanctaque, nisi Deipara Maria? Ut autem id luculentius appareat, liceat voces expendere, illam imprimis.

1296 Semen sanctum. Etenim sanctum, auctore Trebatio libro undecimo de Religionibus, est vel idem, quod sacrum, aut religiosum; vel quod incorruptum, aut culpæ nescium. Exactè ille quidem duplicem usum, & notionem vocis Latinæ expressit, quam à primæva lingua ad cæteras manasse non dubito. Hebraei enim Kados, id est, sanctum dupliciter usurpant: primò pro re sacra, ac religioso nomine, aut titulo Deo dicata, ac proinde quæ à vulgari usu, & communi consuetudine semota sit. Unde sancto in sanctis litteris commune videas communiter opponi. Rectè itaque Trebatius sanctum idem esse dixit, quod Sacrum, & religiosum. Secundò addit, incorruptum, vel culpæ nescium. Hanc propriam, ac primigeniam esse vocis acceptionem tam apud Græcos, & Latinos, quam

Castanea similis do pulchro pro Maria conceptione purissima.

Conceptio Deipara vel ab ipso semine sancta, pura.

Sanctum quomodo accipiendum.

S. Dionys. Arcopag.

Semen sanctum, id est Maria ab omni corruptione libera, munda, immaculata.

צד

מצכה

quàm apud Hebræos, putaverim ego; ut sanctum idem significet, quod incorruptum, quodque sceleris omnino purum. Inde quæque Deo sunt religiosè consecrata, sancta dici; eò quòd illibata, atque inviolata quadam munditia, & puritate præstare debeant. Id quod ex Sacra Scriptura accurata lectione observatum multis possemus exemplis confirmare, quibus ne longum faciamus, consultò superfedimus. Adeat Lector Castrum nostrum in Jerem. 1. vers. 8. & Ariam Montanum libro de Arcano Sermonem capite secundo, ubi sapienter de nomine sanctum, Hebraicè Kados. Hinc illa Sancti Dionysii Areopagitæ de Divinis Nomin. capite 12. sanctitatis definitio, cui vehementer assentior. Sanctitas est, ab omni scelere libera, perfectaque, ac omni ex parte incontaminata puritas. Atque hanc ex toto capite 11. Levitici, etiam defumo, atque ex coronide illa, quam post longam divinarum Legum de munditia enumerationem vers. 45. subtexit Dominus: Sancti estote, quia ego sanctus sum. Quasi dicat; Et hisce legibus, quas tot, tantaque de sola munditia sanximus, justissimas, quanti sanctitatem, quanti munditiam ego faciam, diligenter animadvertite. Hanc igitur unam religiosè excolite, quam mihi cordi esse, quamque tam seriò me præcipientem commendasse perspicitis. His observatis, sancti seminis, quod Isaias vaticinatur, insignem munditiæ notationem cognoscimus. Etenim, semen sanctum, perinde dixit, atque ab omni celeris corruptione libera, perfecta, atque omni ex parte incontaminata puritate insignes, quodque tam incorruptæ puritatis merito, tanquam eximia quadam nota distinctum; eo, inquam, munditiæ nomine ab universo reliquo Adami semine sejunctum, uni Deo sanctissimo, ac mundissimo sit consecratum. Hanc igitur puritatem, hanc tantam munditiam vaticinatur hoc loco Isaias. Quod si metaphoram retinuit Vates, & quia arborem castaneam dixerit, fructum ejus intellexit; sanctum, metaphoricè etiam dixit, quasi incorruptum, illæsum, sanum, integrum, nullis aut arborum, aut pomorum communibus morbis obnoxium. Infestantur enim & arbores morbis. Quid enim genium caret his malis? Egrotant aliquando & poma ipsa, vermiculatione, uredine, tabe, aliisque morbis, quos latè recenset Plinius; cujus illa sunt verba, libro 17. capite 24. Hac ergò tanta, tamque communi arborum lue, unum hoc mysticæ castaneæ semen exemptum iri prædicat Isaias: semen sanctum erit, incorruptum, illæsum, atque, à communi vermiculatione ac fideratione separatam uti purissimum. Expendo deinde illud.

1297 Quod steterit in ea. Vox, quod steterit, ex ingenta firmitudinis notione, præ se fert, minimè caducum fructum hunc esse significat: est enim à verbo Satsab; id est, stetit, stare fecit, constitit, permansit, firmavit, confirmavit, erexit, vixit: nam his omnibus verbis Hebræum illud expositum lego apud Vulgatum, & LXX. interpretes. Igitur semen sanctum, quod steterit in ea, licebit intelligere, permanens, firmum, consistens; quod nulla tabe infectum, nullo vermiculo violatum, nullo malevolò fidere de cælo tactum; vivum nempe, sanum, integrum sit permansurum. Quod steterit, ait, Hebraicè, matsabab: variè, & semper ad rem aptè reddas. Isaias ad rem bellicam refert capite vigesimo nono versu tercio, Jaciam

contra te matsab, aggerem. LXX καρατια, vallum: alii, stationem, propugnaculum. Item tam in forma macula, quam in feminea matsab, & matsabah, militarem stationem, & castra significat primo Regum 14. versu 1. & 12. & sæpè aliàs. Igitur, mysticæ castaneæ fructum firmum, securum, munitum ac veluti in castrensi statione contra omnes soli, cælique injurias illæsum constitutum docet. Semen sanctum erit quod steterit in ea. Nimirum spiritus illis extrorsum adversis, quasi stricis pilis armatum, atque intra echinatum calicis sui vallum munitum; hoc est, divino circumseptum præsidio, non vermiculationes, non fiderationes, non illud metuet communes cæterorum fructuum calamitates; non illud adhuc molle ac lactescens grandio, non carbunculatio, non pruina, non tabes, non uredo invalit, nedum decussit. Semen sanctum erit que steterit in ea.

Mysticæ castaneæ fructus firmus, securus, munitus, illæsus.

1298 Adde, LXX. mirabilem illam interpretationem, quam Origenes consultò ex Hebræo, & Theodotionis editione atxerit, & quam amplectuntur Sanctus Basilius, Sanctus Hieronymus & alii. Ita Complutenses: αριμα αριον το ελλωμα αυτης; id est, Semen sanctum erit columna Fundatoris ejus. Sixtina: Semen sanctum ejus stabilimentum ipsius. Significatur hæc fœmina non tantum infirmitudinis, & casus immunis exitura, sed totius etiam terræ, Christianæ videlicet, columnam firmissimam, cui Christianus incumbat orbis, quæque universam Ecclesiæ Evangelicæ Fabricam à fundamentis suffulciat. Porro id ut muneri præstare queat, firmissimam illam atque solidissimam esse futuram, qualis certè nequiret esse, nisi semen omnino sanctum, ac mundum fuisset, omnis expert humanæ infirmitatis, omnis vitii, omnis peccati purissima. An hæc fortè voluit Deipara, quando purissimæ suæ Conceptionis celebrandæ primordio ad Cæsar-Augustam Hispanorum, spectante Jacobo Apostolo, primum poneret, super columnam sese visendam exhibuit; ipsamque Hispanis columnam pro certissimo suæ Conceptionis pignore commeadavit? Vide dicta ad illud Psalmi 44. Astitit Regina, &c. Nec mysterio vacat, quod tam subito, una voce, eaque communis significationis, ad architecturam digressus fuisse putetur Vates; sed eandem felicissimam fructus metaphoram ea voce illustrasse, qua non una allusione fructus sanctissimi securitatem commendaret; jam ad bellicam stationem, jam ad firmissimam ædificii columnam alludens, quasi non minus securus, ac firmus sit futurus, quàm statio, quàm columna, præsertim, cùm ab hoc purissimo semine, non minus tota pendeat futura Christianæ familiæ felicitas, quam à munitissimo exercitus præsidio urbis securitas, aut à firmissima columna tota incumbentis moles ædificii.

Columna Ecclesiæ firmissima Maria.

Psal. 44.

1299 Verè Deipara Virgo Semen sanctum, purum, mundum; semen sanctitatis, munditiæ, puritatis, stans in ea; vel que steterit in ea; uti columna foundationis, seu stabilimentum ipsius; tanquam statio militaris, vel propugnaculum. Libet rursus integram Sancti Damasceni, loco nuper assignato, exclamationem illam revocare, juxta Græcam textus vim. O beatos Joachimi lumbos, ex quibus fluxit semen prorsus, & semper immaculatum! O præclaram Annæ vulvam, in qua factus semper, & omnino purissimus, & sanctissimus per minima incre-

Quam pura, sancta, munita, firma & stabilis Maria generatio. S. Damaf.